

A la recerca de la identitat perduda

Mariano Pensotti s'enfronta al passat, i Roberto G. Alonso, als estereotips socials

LAURA SERRA
BARCELONA

Segur que a tothom li ha passat: mirar-se al mirall i no reconèixer-se. Potser perquè l'edat i els seus accidents han deixat empremta i no et veus com t'imagines. Potser perquè en realitat mai t'has sentit com et mostra el reflex del mirall. El festival Grec s'endinsa en la recerca de la identitat a través de dos espectacles radicalment diferents. L'argentí Mariano Pensotti aborda a *Cuando vuelva a casa voy a ser otro* la idea del doble, de com deixem de ser qui som i, amb els anys, ens convertim en un altre. Mentrestant, la companyia de dansa de Roberto G. Alonso explora la transsexualitat a *La fragilitat dels verbs transitius*.

Ficcions sobre realitats

Mariano Pensotti parteix d'una anècdota real i personal. El seu pare, un militant polític a l'Argentina dels anys 70, va enterrar al jardí de casa els seus pares una bossa amb

objectes compromesos esperant que la dictadura durés poc. Vuit anys després, torna a buscar-los i no aconsegueix recordar exactament on estaven enterrats. "Allò es va convertir en un relat mític, a la família -recorda el director-, i jo estava fascinat per com la memòria fins i tot anava canviant els objectes". Fa dos anys, el nou amo de la casa va voler construir una piscina i va trobar la famosa bossa. A dins hi havia una agenda, una arma, revistes... i un element desconegut. La recerca de l'origen d'aquest objecte és el disparador de *Cuando vuelva a casa voy a ser otro* (al Teatre Lliure, del 25 al 27 de juliol). L'obra és una ficció que ocorre en l'actualitat, en la qual es creuen diferents personatges, com en "un pentagrama d'escenes en moviment", que van a la recerca de la seva identitat. Pensotti reflexiona sobre "com ens transformem en el doble de nosaltres mateixos, com els mites familiars formen part de la nostra identitat i els objectes del passat constitueixen part de la nostra història".

Cuando vuelva a casa voy a ser otro, de Pensotti, es va estrenar al Festival d'Avinyó el 2015.

BENIAMIN BOAR

Roberto G. Alonso també es basa en personatges reals a *La fragilitat dels verbs transitius* (al Mercat de les Flors, del 26 al 28 de juliol). La companyia s'ha submergit en l'univers de la transsexualitat, "un món que sovint associem a marginalitat, si bé això ha començat a canviar", afirma, per fer sortir a la llum la situació d'aquestes persones "valentes" que "volen ser, viure" i, sovint, "passar desapercebudes". L'obra vol mostrar tot el "ventall de possibilitats" que hi pot haver en la identitat sexual "més enllà de les pautes

de masculinitat i feminitat que marca la societat", diu el director, i ho fa a través de quatre personatges: un nen de 12 anys en procés de canvi de sexe, un jove de 22, una transsexual que fa 15 anys que és dona i una altra de 65 anys. La dramàturg, creada per Marc Rosich, Helena Tornero i Carlos Be, no converteix els casos reals que han conegut en teatre document sinó en teatre sentiment, en el qual els actors-ballarins "expressen emocions que tots podem haver viscut", afirma Roberto G. Alonso. —

Gran Txékhov per a gurmets i 'connaisseurs'

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

'Platonov' TEATRE LLIUURE 22 DE JULIOL

Platonov és la primera obra del mestre Txékhov, escrita entre els 18 i els 21 anys. Una obra que va refusar i trencar i que només es va recuperar gràcies a una còpia guardada en una caixa forta. Sorpren la mirada devastadora i trista, insostenible, d'un noi de 18 anys sobre uns personatges que n'anuncien molts altres d'obres posteriors amb absoluta nitidesa. Un llarg text que originalment té quatre hores i que ens ha arribat en una versió del belga Luk Perceval que concentra l'essència del malviure d'una petita comunitat rural poblada d'infinites solituds, d'éssers incapaços d'articular sentiments autèntics i veritables. Una desconstrucció que potencia el desolador paisatge de figures amb un protagonista que es rebutja a si mateix i projecta el seu fracàs com a persona a la resta de personatges, accentuant així la bui-

dor, l'angoixant impotència emocional de tots plegats. Un quadre terrible en què no hi ha lloc per a la tendresa amb la qual Txékhov tractava els seus personatges posteriors, malgrat ells mateixos.

La posada en escena de Perceval té els ingredients del teatre de Txékhov, certament, en un relat formal però que trenca radicalment amb qualsevol tradició. És una versió que s'inscriu dintre d'un teatre contemporani que ressegueix els trencaments que els pintors i els músics van realitzar al segle passat i que, a la fi, impliquen l'absoluta necessitat d'una informació prèvia tant de l'obra com del context per accedir a la proposta i esbiaixar el desconcert que el desconeixement de ben segur produeix, com passa davant d'una obra, per exemple, de Kazimir Màlevitx (1878-1935). Perceval aconsegueix, no obstant, fer aflorar la tensió interior dels personatges en una posada en escena tremendament simbolista i de gran força interpretativa marcada per un superb pianista i vocalista. Deliciós espectacle per a gurmets teatrals que ens indica un dels camins del teatre europeu. —

